

Heti biztató üzenetek 3.23. Aki tudott váltani

„Másnap János látta, hogy Jézus hozzá jön, és így szólt: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!” János 1, 29

Isten elhallgatott. 400 éve nem volt mondanivalója népének. Elrejtőzött Isten. Isten, aki mindig velünk akar lenni, mindig közel akar lenni, aki teremtő lényénél fogva újra meg újra meg akar szólalni és meg akar szólítani. Isten elrejtőzött és 400 éve hallgatott. Volt vajon szomjúság az emberekben arra, hogy újra hallják a hangját? Volt az emberekben szomjúság a prófétai ígére?

Akár biztatásra, akár ítéletes beszédre volt vajon szomjúság? Valaki végre elmondhatná, hogy mit ígér az Úr, s tőlünk mit vár! Nehéz nagyon feldolgozni, mikor a visszajelzések hiányában vakon tapogatózva keresgélünk. Mikor nem kapok sem kritikát, sem biztatást. Nem erősítenek meg utamon, de nem is állítanak meg. Egyeseket végtelenül leterhel a folyamatos visszajelzés-hullám, mások pedig rettenetesen vágynak rá, hogy megkaphassák.

Isten népe és az Úr között ugyanakkor nincs párbeszéd. Csönd van. Nem üres csönd, hanem feszült csönd. Az a csönd, amely a hang hiánya. Amely beszédért kiált. Amely éhes és szomjas és csak a mennyei hanggal kielégíthető. Ez a csönd nyugtalan.

Ebben a csöndben szólal meg Keresztelő János kiáltása. Belekiált a csöndbe a pusztai próféta és kemény szavak mond. Az ítélet tüzéről beszél, mely megégeti a bűnösöket. A fák gyökerén van már a fejsze, csak még nem látjátok, de majd meglátjátok! Közel van az Isten országa! Vagyis közeledik az Úr napja: a próféták félelmetes képektől övezett szörnyű ítéletes napja, amikor Isten hatalma leigáz és legázol minden ellenállást, s az igazakat a bűnösök fölé emeli. Térjete meg! Forduljatok el a bűntől!

De ne félelemből tegyétek és ne is számításból! Ne ravaszkodjatok! Ne az előnyre vágyjatok! Ne a büntetést kerüljétek! Hanem legyen a szívetekbe őszinte vágy a meghódulásra! Szeressétek Isten

alázatosan! Legyetek egymással tisztességesek! És gyűlöljétek a bűnt! Fogjátok fel, hogy a huszonegyedik órában vagytok!

Az emberek pedig özönlenek a Jordán folyóhoz. Ha kemény is a szó, de visszajelzés, de keretet ad, de utat mutat. És Isten hangja cseng ennek a pusztai embernek a torkában. Kiáltó hangja felkavar mindenkit. Az emberek régóta vágytak erre a hangra. Tele vannak kérdésekkel: a katona éppúgy, mint a vámszedő. Keresztelő János pedig a jeruzsálemi papság képviselőjét ördöginek, viperafajzatoknak titulálja, közben a megvetett és hazaárulónak bélyegzett vámszedőket csak arra kéri, hogy ne károsítsák meg az embereket.

Sokan Isten küldöttét látják benne. És még többet is: a Felkentet. A Messiást, A Krisztust. János ezt elutasítja. Aki utánam jön, nagyobb nálam. Arra se vagyok méltó, hogy rabszolgája legyek. Majd meglátjátok! Rettenetes lesz és csodálatos: tűzzel és Szentlélekkel keresztel.

Aztán egy nap Jézus eljön Jánoshoz. Az a Jézus, akin Isten Lelke megnyugszik. Akin látja János, hogy Ő az. Akiről tudja János, hogy Ő a Messiás!

Érces hangja és éles nyelve mintha másképp szólna: Ő az Istennek...

Ő az Istennek Báránya. A Bárány, aki elveszi a világ bűneit. A Bárány, aki életét adja. A Bárány, aki áldozatot hoz. Keresztelő János legszelídebb mondata lesz a leghangosabb kiáltása. Attól igazán hangos, hogy hangszíne megváltozik. Elakadt a szava? Elgondolkodott? Mérlegre tett mindent?

Talán így volt. De egy biztos: váltott. Váltott, mert érezte, hogy váltania kell. Váltott, mert a Jézussal való találkozásnak van egy ilyen hatása, hogy váltunk. Másképp kezdjük látni Őt is, önmagunkat is, Istent is. Megváltoznak az elképzeléseink, változnak a prioritások. Valami átalakul bennünk.

Ez azért lehet, mert Istenről van egy képünk és ebből a képből indulunk ki, de amikor találkozunk Vele, akkor ez a kép összetörik. Isten ugyanis végtelenül több a mi istenképeinknél. Legyen az bármilyen korrekt, bármilyen biblikus, bármilyen mély hitből fakadó kép, több.

János bizonyára nagyon figyelt Istenre, mégis a Jézussal való találkozásnak köszönhetően kezdte Őt igazán érteni. A tanítványok sem értették Istent, pedig 3 évet töltöttek Jézus Krisztussal. Talán túl közel voltak és azért nem láttak tisztán? De ők sem így képzelték.

János azon a napon megsejtett valamit és kellően alázatos volt ahhoz, hogy az addigi mondanivalót elengedve arról kezdjen beszélni, amit ott és akkor megértett a Jézussal való találkozásban. Ennek az alázatnak pedig ereje van, mert mély hitből fakad. Ez az a hit, amely bennünket is meg tud erősíteni váltásainkban és hitelesíteni tudja bizonyoságtevő életünket.